

men det ligger jo i Forhold, som det ikke er muligt at faae rettede uden en overordentlig Besværlighed, og det maa vel nu henstilles til de Enkelte, der have lidt ved den Maade, hvorpaa Sagen er bleven behandlet, at søge deres Ret ved Domstolene, forsaavidt de endnu kunne ønske at forfølge den videre. Med Hensyn til det første Punkt derimod, der er anført her, nemlig en Godtgjørelse for Kjørsler til Snærribb Fogderies Beboere, da har Udvalget indstillet det til Thingets anbefaling, og jeg behøver altsaa ikke at udbrede mig derom; jeg vil kun bemærke, at den Comitee, der i sin Tid behandlede disse Sager for Aarhus Amts Bedkommende, har, dengang der var indkommet Efterkrav om Krigsskadeerstatning, anbefalet, at denne Erstatning maatte blive udbetalt af den Comitee, der i sin Tid var nedsat angaaende Uddelingen af Bidrag til de betrængte Byder, men Grunden til, at denne Comitee ikke gif ind derpaa, maa vistnok søges deri, at den ikke har kunnet overtøye sig om, at det var trængende Folk, der havde forlangt disse Penge, og altsaa laa det udenfor det Formaal, den havde sat sig. Havde det derimod været en Uddeling, som blot skulde skee efter Hensyn til det Begrundede i Kravet, saa tvivler jeg ikke paa, at denne Comitee havde villet indrømme Godtgjørelsen. Da disse Kjørselspræstationer, som sagt, ere suldgyldigt godtgjorte, og da Aarhus Amts Comitee har erklæret sig for, at de blive godtgjorte, saa haaber jeg, at Thinget vil følge sit Udvalgs Indstilling, og at Ministeriet vil tage Hensyn dertil. Jeg troer ogsaa, at der i de Bevillinger, der i lignende Retning ere gjorte under Finantsløven, vil findes et Tilfælde, som er i Analogie med dette, hvorved altsaa Thinget og Ministeriet saa meget mindre ville komme i Selvomstiftelse, hvis det bevilges, hvorom der her er Spørgsmaal.

Raben: Jeg skal tillade mig, ganske fortælligt at anbefale det under Nr. 10 opførte Indstillingspunkt, angaaende Oberst Juncks Andragende om at erholde en Forhøielse i den ham engang tilstaaede Pension. Jeg maa for det Første ganske henholde mig til, hvad Udvalgets Ordfører i den Henseende aldeles rigtigt og klart har yttret, og jeg skal blot endnu fremføre nogle ganske faa Data i den Henseende. Oberst Junck har tjent i Armeen i 39 Aar. Dengang Krigen i 1848 udbrød, var han Major, men blev under Krigen fremmet til Oberstlieutenant. Under 31te Juli 1849 blev han meddeelt Obersts Anciennetet, og under s. D. var der 7 andre Officerer, der vare hans Eftermand, og som deels bleve Oberster, deels meddeeltes Obersts Charakter. I October samme Aar blev han meddeelt Afsked som Oberst. I den af Udvalgets Ordfører anførte Plan for Armeens Organisation af 28de April 1842 er det udtrykkeligt, med klare Ord, sagt, at Overgangen fra Oberstlieutenant til Oberst i alle Vaabenarter skal skee alene efter Anciennetet, men dette er ikke skeet med Hensyn til Oberst Junck, thi de 7, der vare yngre, og hvoraf et Par senere ere blevne Generaler, bleve udnævnte til Oberster eller meddeelt Obersts Charakter. Jeg troer saaledes, at der i den Henseende ingenlunde er skeet Oberst Junck den Ret, han efter Armeens Organisationsplan var berettiget til at fordrø, thi, foruden at han derved har tabt Gage som Oberst fra 31te Juli til October, hvilket kun er en ganske ubetydelig Gjenstand, saa har han nu, da han er gaaet af, tabt for sin hele øvrige Levetid en meget stor Pengesum, nemlig omtrent 266 Rbd. hvert Aar. Jeg troer saaledes, at hans Andragende støtter sig ikke alene paa Billighed, men ogsaa paa Retfærdighed.